

החברותא

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 303

בס"ד ערש"ק פר' אתרי-קדושים ה' אייר תשס"ז

פנינים יקרים

אחרי מות שני בני אהרן בקרבכם לפני ה' וימותו (ט"ז, א) בני אהרן רומז על הזכירה מאין באת - שפלות עצמי, אחרי מות רומז לאן אתה הולך. בקרבכם לפני ה' לפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון - גדלות הבורא אבל יחד עם זאת לשמוח שעומדים לפני הבוית"ש אפילו כאשר עומדים ברגע האחרון לפני הפטירה, כי שמחה היא שבא לפני הבוית"ש.

ואל יבא בכל עת אל הקודש (ט"ז, ב) אמרו חז"ל (כתובות ג) עושה צדקה בכל עת זה הון ומפרנס בניו ובנותיו, בודאי מי שרוצה לפטור עצמו מן הצדקה במענה שהוא מפרנס את בני ביתו לא יצא ידי חובתו, וזהו ואל יבא במענות בכל עת אני מקיים צדקה בבית.

כי בענן אראה על הכפורת (ט"ז, ב) פירוש גם אם עשה לעצמו מסך המבדיל כמש"כ (איכה ג) סכותה בענן לך מעבור תפלה. אעפ"כ אראה על הכפורת פי' ע"י התשובה והחרטה יראה אליו השי"ת לקבלו, ולא ימות. שגדולה כח התשובה שמארכת ימים ואין לך דבר שעומד בפני התשובה.

בזאת יבא אהרן אל הקודש (ט"ז, ג) כאשר ישכיל וידע שהכל הוא מה' הן ההכנה לקבל הקדושה הוא בעזר ה', ומה גם הקדושה בעצמה הוא רק מה' שאי אפשר יתב"ש בלעדו. וזה השכל וידוע אותו שהקב"ה הוא קדוש בעצם והוא המשפיע הקדושה בנו ומאן דנפח מהורו.

אשר יעשה אותם האדם וחי בהם (י"ח, ה) אמרו חז"ל (פנהדרין עד) וחי בהם ולא שימות בהם, פירוש וחי בהם יראה האדם שבכל עשיותיו בתורה ומצוות יהיה בחיות ובהתלהבות, ולא שימות בהם, שלא תצא ממנו מצוה מתה ותחשב "מת מצוה".

דבר אל כל עדת בני ישראל ... קדושים תהיו (י"ט, ב) פירוש זהו דבר השווה לכל נפש להתקדש בקדושת הבורא יתב"ש כי קדוש אני ואתם חלק ממעל וראוי לכל עדת בני ישראל שקדושים תהיו...

קדושים תהיו (י"ט, ב) רש"י: שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה, ע"כ. להראות בכל מקום שיש הסתר יותר יש שם נקודה קדושה טמונה. כי זה המכוון להסיר ההסתר.

קדושים תהיו כי קדוש אני ... (י"ט, ב) קדושים תהיו בכל אופן התקדשו ולא תתיאשו מחמת זה שנפלתם ממדרגתכם, כי קדוש אני, כמו שאני אין תכלה ואין תחילה, ואין סוף לנפש הישראלי כי תמיד כאשר ישוב, הקב"ה ירפא לו.

קדושים תהיו (י"ט, ב) רש"י: הוה פרושים מן העריות. הענין עפ"י דברי כ"ק אדמו"ר מביאלע שהשם אייר הוא ממלות ההפוכים ומשמעותו "ראיה", שראו באייר הנסים מהחדש ניסן ובאו לירידעת הכנת התורה שניתנה בסיון, וזה רמז דוד המלך ע"ה כי רם ה' זה רוממות ה' שנתרומם ונתקדש וכו', ושפל יראה ע"י השפלות בתורש אייר וכו' לראות ולהכיר חסדיו, כמעט שנאמר מרחוק ה' נראה לי, עי"ז שמתבונן בנפשו רחקותו מה' עי"ז נראה לי עכלה"ק.

איש אמו ואביו תיראו (י"ט, ג) בלשון אשכנז: פאטער ומוטער דארפמען מורא האבין, בדרך מליצה מהפטור והמותר צריכים להתירא...

איש אמו ואביו תיראו וגו' (י"ט, ג) בווה"ק: השי"ת הוא אביהם של ישראל, וברש"י: איזהו מורא לא ישב במקומו כו', ע"כ. דכתיב מלא כל הארץ כבודו, ובודאי צריכים לידע בכל פעולה ותנועה גדולה וקטנה כי הוא מחיות השי"ת ולא ישב במקומו, וזה שאמר שבתותי תשמורו שהוא ג"כ בחינה הנ"ל לברר מלכותו יתברך, כי בשבת בני ישראל מעידים על שהשי"ת בורא עולם ומחיה הכל.

וכי תזכרו זבח שלמים לה' לרצונכם תזכרוהו (י"ט, ה) פירוש שהתורה מלמדת אותנו כשזכר זבחי היצה"ר שלמים לה' ר"ל יהיה הוביחה שלימה כולה לה', ומפרש הכתוב לרצונכם תזכרוהו פירוש שתזכרו להרצון שלכם שלא תהי' כוונתכם באכילה למלאות תאות נפשכם אלא כל כוונתכם יהי' לעבודת הבורא כלומר שהי' לך כח ובריאות לעבודתו יתב"ש.

(נעם אלימלך)

אוצאי שבט פרושת מקץ תשל"ח

לגנוב את ההתלהבות לכעוס או את האש והתבערה לתאווה יהיה לי אליו.

"יוסף הצדיק" הקב"ה הורידו לכוז מיצר, לנסיון כה קשה עם פוטי פרע; מה תובע מאתו השי"ת ברגע כל כך קשה? ברגע הקשה הזה התגלתה לו "דמות דיוקנו של אביו" ובאותה הרגע החלישה הסיבה שה' שלח לו את התאווה הנוראה ההיא, זה תובע הרבש"ע מאתנו, ברגע שאני שולח לך את הסיבה של הפחד או כל סיבה אחרת שאז סיבת הפחד יותר חזק מהתאווה, באותו רגע יש לך את הבחירה, ואפשר לעמוד, ואת זה הקב"ה תובע, לעמוד אז, אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו על המדה רעה שנתן להם, אלא ברגע הזה שהוא שולח לך את הסיבה, הפחד או הבושה וכו', אז תעמוד בניסיון.

הוא רוצה שאת הרגש החזק שיש לנו לתאווה לכעוס לגנוב יהיה לנו אליו, איפה הוא, שאת הרגש הזה יהיה לנו אליו? הרגש הזה אנחנו יודעים איפה הוא, אנו חשים זאת על בשרינו, הכסף לפני עינינו, והתאווה אף היא בהישג יד, ואיה הקב"ה שאת הרגש אנו צריכים שיהיה אליו, הוא נעלם מאתנו לא רואים אותו ולא מרגישים אותו, ואיך יהיה הרגש אליו?

ברם: הקב"ה כששולח לנו את ה"יצר" לגנוב לחמוד, לא בזה מסתיים השליחות, הוא שולח לנו גם "סיבה", מיד שנתפס בי האש לגנוב, קורה ומזדמן עובר אורח, והלה מסתכל עלי, עכ"פ לי נדמה כך, אני בטוח שהוא מסתכל עלי ורואה איך שאני מושיט ידי להרים חפץ פלוני, לאמיתו של דבר, ההוא אף לא שם לב אלי כלל, וכלל לא הבחין בי ובגניבותי, ובכל זאת אני מפחד ומתבייש ממנו, ובכן מי זה בן אדם ההוא שעבר ושבגללו נמנעתי להוציא אל הפועל מחשבתי, הלא זה רק הדמיון שלי, ומה אני בכלל שמכוחות עצמי לא יכולתי להפסיק ודמיון קל הניסני לנפשי, זה אמרו המלאכים

כדי להשיג את מציאות הרבש"ע, לא כמצות אנשים מלומדה, כפי שהאמא מחנכת את ילדיה בשיגרה שיש רבש"ע, רק בהשגה בחוש לא במילים בעלמא, צריך לחיות עם עצמו, כדי למצוא אותו במציאות צריך להיות באותה מדריגה של הקב"ה, כמו שהוא יחיד בעולמו וחי בעצמו, כך ע"י שאדם שחי עם עצמו ויודע בנפשו מי הוא ומה הוא, בזה הוא חי במדריגה של קוב"ה "יחיד בעולמו", וטבע האדם הוא לרמות את עצמו, לא מתאים לו שהוא "אין", קשה לו לבטל א"ע מכל וכל, וע"כ הוא מעדיף להשאר בהרגשה של גדלות ושל סיפוק עצמי.

רגילים אנו לומר "כשמשיח יבוא יהיה טוב", אם כדיבורים שאנו מדברים על משיח, כך הוא לא יבוא, ה"משיח" שיבוא הוא משיח של יסורים כמו התינוק שנולד, קודמים לו תשעה חודשים של צער הריון, אחרי סבל רב של האשה היא זוכה ל"אור", לתינוק שנולד, אותו הדבר זה "משיח", אין הוא בא סתם ככה, קודמים לו יסורים "מלחמת גוג ומגוג" אח"כ הוא בא "יתרון האור מהחושך" כדי להכיר את האור צריך לעבור בתחלת את ה"חשך" רק אז מרגישים את ה"אור", אנו רואים כמה סבל עבר עלינו דם יהודי רב נשפך בארצנו, שש מיליון יהודים נשרפו, והאור עדיין לא בא.

כל אחד נולד עם טבע רע, יש מי שנמשך לגניבה, יש לכעס, רציחה, תאוות, כל אחד בשלו, גם ה"צדיק" וגם ה"רשע" נולדים כל אחד בטבעו הרע, ומפני מה זה "צדיק" וזה "רשע"? לשניהם מחשבה אחת ולשניהם יש יצר הרע, הם יוצאים שניהם לרחוב, ועוברת בהם המחשבה "לגנוב", מי שם בהם המחשבה הזאת של "גניבה", או להתפרץ בזעם על פלוני שעשה לי עול, זה הקב"ה, הוא לא רוצה שאני יגנוב ח"ו או ישלם לשני על החטא שעשה כנגדי, הוא רוצה שאת הרגש הזה שיש לי

המשך מעמ' קודם

ושע"י יוכל להתגבר, משל ליהלום יקר המציאות שנודע עליו שהוא במעמקי יער עבות, יער מסוכן שלא דרכה בו רגל אדם מעולם, ואין שום אפשרות להכנס ליער ולחפש את היהלום, הן מצד הגודל האינסופי והן ה"חיות הטורפות שביער", מי ישים נפשו בכפו לצאת ולחפש את היהלום הנכבד ההוא, כך גם הקב"ה הוא נסתר ונעלם מאתנו ביער אין סוף ואין מי שימצאהו והוא רוצה מאתנו, שגם אנו נהיה כמוהו בבחינת "אין", כמו שהוא בבחי' "אין" כלומר אין מי שיכול למוצאו, כך שגם אנו נחיה ב"אין" שלנו.

יש מדה רעה של "קנאה", העיניים יוצאות לראות מעיל יפה שפלוגי לבוש בו, העשיר שביתו מלא מכל טוב יוצאות עיניו למעיל שעני מלובש בו, וכשמתקרב לראות את המעיל הנפלא נוכח הוא לדעת למה יצאו עיניו, למעיל קרוע ומרופט שלא היה זוכה להעפת עין שלו, ובכל זאת נפשו יוצאת, כל כך למה? הרבש"ע רוצה שיקנאו לו, לתהלתו והדרו, אך איפה הוא שנקנא לו, ע"כ הוא צר מעיל והכניס קנאת הכל כדי שנקנא אליו, והוא רוצה ללמדני שאני "אין", לכן נותן בי את אש הקנאה לא למעיל יפה שאין לי, אלא למעיל קרוע שאני מתבייש בו, ללמדני שאין זה קנאה למעיל כי אם "קנאת ה' צבאות". וכשאני זוכה ומתגבר - ע"י סיבה, ועוצר את קנאתי, זה נותן לי את ההרגש של שורש הקנאה לקדוש ב"ה שהוא טמיר ונעלם מעיני כל שאין לנו שום השגה בו, והתורה והתפלה זה אצל האדם ההוא כמים העוברים בצנור, הוא מופשט כולו, וכך גם תורתו ותפלתו לא שלו הם, וזהו תכלית הבריאה, שבכל מעשה שאנו עושים, נכיר שלא אנו עושים, נתן לנו לשון שאפשר לדבר בו לשון הרע, נתן לנו לעומת זה שפתיים ושיניים לשמור על הלשון, הכניס בנו אש של קנאה, נתן לנו גם בושה שתהיה סיבה לעצור

"מה אנוש כי תזכרנו" (תהלים ח), מה האדם בכלל: "אין". הוא שלח לי את הנסיון לגנוב, בכדי שאראה שאיני יכול להתגבר, ובמה התחזקתי ב"פחד" וב"בושה" של דמיון, שבכלל לא קיים, ההוא אפילו לא חשב עלי.

מה גדולתו של יוסף, שאנו קוראים לו "יוסף הצדיק", שברח מפוטי פרע, הרבש"ע אינו רוצה שלאדם לא יהיה תאוות, הוא רוצה שכאשר הוא שולח לו את ה"דמות" - הסיבה שידע שאין זה מקרה שפלוגי עבר ולי נדמה שהוא מסתכל עלי, ואני מפחד זורק את הגניבה מידי ובורח, זה מהקב"ה מזה אפשר ללמוד שהאדם הוא כלום ומעצמו אינו בורח רק מהפחד הדמיוני הוא כן בורח.

וכך אנו יכולים להדבק בהקב"ה במוחשיות, בזה שאנו מוצאים שהסיבה שמנעה מאתנו לגנוב זה הוא - הקב"ה עצמו, זה הקב"ה, ולא כמו שהאמא משדלת את בנה ומרגילתו "ה' בשמים יעזור", זה טוב מאד, אבל אין זה פרי עמלם של גדולי עולם שעמדו לכלל ישראל הם עברו על עצמם ועל בשרם ו"השיגו" שיש רבש"ע לא כפה כי אם ב"חוש".

"דוד המלך", הקב"ה קראו "עבדי", נדמה היה לו שהוא הרג את יצרו, את המדה רעה שהי' מטביע בכל אדם כשנולד ושהטביע אותה גם בדוד המלך, הוא עקר, כך אמר "הרגתי את יצרי", הוא אינו צריך את ה"פלוגי" שממנו הוא יתבייש או יפחד, ועי"י יוקטן האש של התאוות ויוכל להתגבר, אני יוכל להתחזק לבדי, - בחנני ה' ונסני (תהלים כ"ו), ואמנם כשחטא עם בת שבע נוכח לדעת שטעה ש-לעולם אין אדם יכול לעמוד בשום נסיון אא"כ ה' שולח לו סיבה לעזור לו שיעמוד בנסיון.

וכאמור, א"א למצוא את ה' אלא ע"י המדה הרעה, והסיבה שהקב"ה שולח אחריה להחליש את כח התאוה ע"י הפחד והבושה שנכנס בו

המשך מעמ' קודם

לידי אעשנה, זאת היתה גדולתו! ומפני מה איני גונב מפני מה איני מוציא תאוותי אל הפועל כי אתה, רבש"ע, מונע ממני ע"י הסיבה, דוד מלך ישראל לא התבייש ולא הפיל את עצמו מהגג והתאבד כשנפל עם בת שבע, הוא הודה וזה גם ה"נצח" שלו לעולמים, "דוד מלך ישראל חי וקיים", "משה רבינו" לא קם עוד בישראל לא כמשה נביא ומביט אל תמונתו והתורה לא מתביישת לתאר התפרצותו על עם ישראל "שמעו נא המורים" (במדבר כ) הם "הגדולים" ידעו שיש בהם - כמו אצל כל אחד ואחד - מדה רעה ולא בוש, זאת היתה גדלותם.

את הקנאה, וכשנופלים - אין אדם שלא נופל פעם - קמים, יש לנו ללמוד מדוד המלך אף הוא נפל, וקם "שבע יפול צדיק וקם" (משלי כד) "גם שם - במעמקי הנפילות הקשות ביותר - ידך תנחני" (תהלים קל"ט) אתה הקב"ה מלפתי בידך, אבל אם נשברים נשארים ללא דם, החייל שבשדה הקרב אפילו כשקולעים בו עשרה קליעים והוא בחזקת מוות אינו מניח את נשקו מידי פן ודאי ימות והוא משיב מלחמה ואף אם מת את נקמתו נקם "גם לי גם לך לא יהיה" (מלכים א ג) "תמות נפשי עם פלישתים" (שופטים טז).

אין רשע שאינו יכול להיחפץ לצדיק, ולהיפך הצדיק בנשימה אחת יכול להיחפץ לרשע, אך היהודי האמיתי אינו אומר "לעזאזל כל החיים" הוא אומר "אין יאוש בעולם" וזאת הגדלות.
(- האשכנזי ב"ר אבא -)

גדולינו "דוד המלך" וכו' לא צויינו ב"דפי גמרא" שלהם, אלא ב-"אנכי תולעת ולא איש-שאמר על עצמו מלך ישראל, חרפת אדם ובזוי עם" (תהלים כב) ובשיא מדרגתו אמר "אין מתום בבשרי מפני זעמך אין שלום בעצמי מפני חטאתי" (שם לח) בכל מדה רעה שתבוא

ההרשמה לנסיעה למירון ל - ל"ג בעומר - אי"ה, אצל משפחת גולדשטיין 5380944 - 02

שהשמחה במעונם

הר"ר מרדכי ליברמן ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר גרשון כהן ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר אברהם ליברמן ומשפ' להולדת הבן
הר"ר יעקב קרליץ ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר משה קרקובסקי ומשפ' להולדת הבן
הר"ר ברוך גלוברמן ומשפ' להולדת הנכד
משפ' נודל לאירוסי הבן
הבה"ח אהרן נודל לאירוסי
הר"ר שמואל שכטר ומשפ' לאירוסי הנכד
הר"ר חיים שכטר ומשפ' לאירוסי הבן

יורל ע"י
מערכת החברותא
רח' עדני 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 פקס:
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע